

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

HOLLY BLACK

YALANCI VÂRİS

BİR ELFHAME ROMANI

**DE
X
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Peri Halkı Serisi

Zalim Prens

Lanetli Kral

Hiçliğin Kraliçesi

Elfhame Kralı Öykülerden Nefret Etmeye Nasıl Başladı

YALANCI VÂRİS

Orijinal adı: The Stolen Heir

© 2023, by Holly Black

Yazan: Holly Black

Çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Baror International, INC. Armonk, New York, USD ve Nurcihan Kesim Literary Agency, Dumankaya Vizyon, Esentepe mh Milangaz Cd. No:77 A1 Blok Kat:23 D:128 Kartal-Istanbul, Turkey aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6932-53-1

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

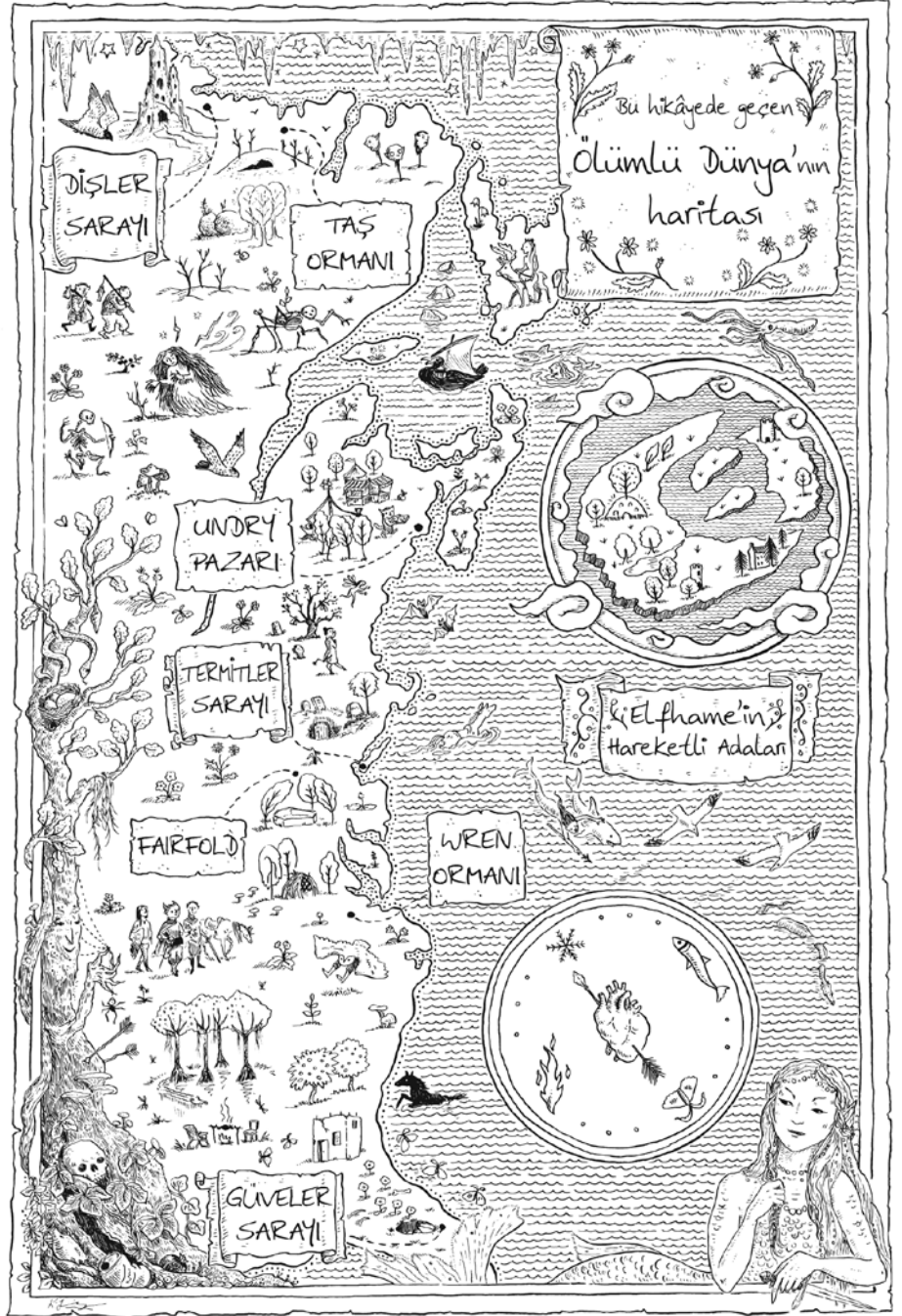
YALANCI VÂRİS

HOLLY BLACK

ÇEVİREN SOLİNA SİLAHLI

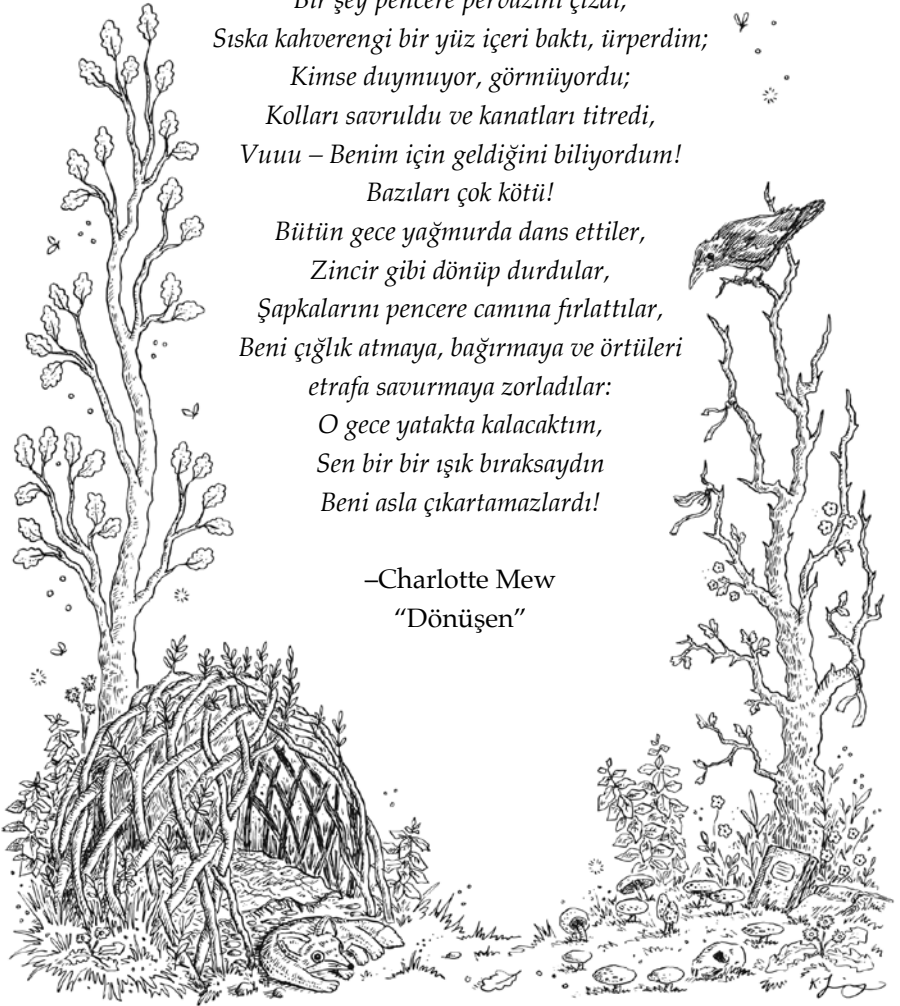
**DE
X
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

*Gerçek Görüş lanetine (ve lütfuna) sahip olan
Robin Wasserman'a*

Bir akşam çocuk odasındaki ateşin yanında,
Birbirimize sokulduk ve kıpırdamadan oturduk,
Rüzgâr aniden daha sert esmeye başladığında,
Bir şey pencere pervazını çizdi,
Sıska kahverengi bir yüz içeri baktı, ürperdim;
Kimse duymuyor, görmüyordu;
Kolları savruldu ve kanatları titredi,
Vuuu – Benim için geldiğini biliyordum!
Bazıları çok kötü!
Bütün gece yağmurda dans ettiler,
Zincir gibi dönüp durdular,
Şapkalarını pencere camına fırlattılar,
Beni çığlık atmaya, bağırmaya ve örtüleri
etrafa savurmaya zorladılar:
O gece yataкта kalacaktım,
Sen bir bir ışık bıraksaydın
Beni asla çıkartamazlardı!

–Charlotte Mew
“Dönüşen”

GİRİŞ

Yoldan geçen biri, küçük bir çocuğu dar yoldaki soğuk betona oturmuş, kedi maması kabının ambalajıyla oynarken gördü. Küçük kız hastaneye getirildiğinde kollarıyla bacakları soğuktan mosmor olmuştu. Kürdan gibi zapzayıf, ufak tefek bir şeydi.

Sadece bir kelime biliyordu, o da ismiydi. Wren.

Büyüdükçe derisi yağsız süte benzer mavimsi bir renk aldı. Korumayucu ailesi onu ceketlere, paltolara, eldivenlere sarıp sarmaladı ama ablasının aksine o hiç üşümüyordu. Dudaklarının rengi ruh hali yüzüğü gibi değişiyor, yazın bile mavimsi ve mor rengini koruyor, ancak ateşe yakın olduğunda pembeye dönüyordu. Kardan saatlerce oynayıp özenle tüneller kazabiliyor, buz saçaklarıyla yalancı dövüşler yapıyor, ancak onu çağırdıklarında içeri giriyordu.

Sıksa ve solgun görünmesine rağmen güçlüydü. Sekiz yaşına geldiğinde, üvey annesinin taşıyamadığı yiyecek poşetlerini kolayca taşıyabiliyordu.

Dokuz yaşına geldiğinde üvey annesi ölmüştü.

Wren çocukken çok fazla peri masalı okumuştı. Bu yüzden canavarlar geldiğinde kötü olduğu için geldiklerini anlamıştı.

Penceresinden içeri girmişler, pervazı yukarı itip perdeyi öyle sessiz kesmişlerdi ki en sevdiği oyuncak tilkisine sarılıp uyuyan Wren hiç uyanmamıştı. Sadece pençelerin ayak bileğine dokunduğunu hissettiğinde uyanı.

İlk çığlığını atmasına fırsat kalmadan parmaklar ağzını kapattı. İlk tekme atmasına fırsat kalmadan bacakları kısıtıldı.

“Seni bırakacağım” dedi yabancı aksanlı sert bir ses. “Ama bu evdeki bir kişiyi bile uyandırırsan emin ol seni pişman ederim.”

Bu da peri masasına benziyordu ve Wren’i kuralları çiğneme konusunda temkinli olmaya itti. Onu bıraktıklarında bile sessizliğini koruyup yerinden kımıldamadı ama kalbi öyle hızlı ve şiddetli atıyordu ki annesi kalbinin gümbürtüsünü duyup gelebilirdi.

Bencil yanı öyle olmasını, annesinin gelip ışığı yakmasını ve canavarları kovmasını diledi. Annesi onun kalbinin sesine uyanıp gelse kuralları çiğnemiş sayılmazdı, değil mi?

Canavarlardan biri “Otur” diye emretti.

Wren itaatkâr bir şekilde oturdu. Ama titreyen parmaklarıyla oyuncak tilkisini battaniyenin içine itti.

Yatağının etrafındaki üç yaratığa bakınca kontrolsüzce ürperdi. İki taşı rengi tenleriyle uzun boylu, zarif varlıklardı. İçlerinden biri, açık renk saçlarına tırtıklı obsidyenden bir taç takmış, etrafında uçuşan gümüş rengi kumaştan bir elbise giymişti. Çok güzeldi ama yüzündeki gaddar ifade Wren’i ona güvenmemesi yönünde uyarıyordu. Adam onunla satranç tahtasının taşları kadar uyumluydu ve siyah bir taç takıp kadınsıyla aynı gümüş rengi kumaştan bir giysi giymişti.

Yanlarında mantar gibi soluk tenli, kafası vahşi siyah saçlarla kaplı iri yarı, ürkütücü, sırk gibi bir yaratık vardı. Ama en dikkat çekici yanı uzun, pençeye benzer parmaklarıydı.

“Sen bizim kızımızsın” dedi gri yüzlü canavarlardan biri.

“Sen bize aitsin” dedi diğeri kulak tırmalayıcı bir sesle. “Seni biz yarattık.”

Ablasınunki gibi ziyarete gelen, ona benzeyen ve zaman zaman büyükanne ve büyükbabalarını, çörek ya da hediyeler getiren iyi kalpli *biyolojik ebeveynleri* biliyordu.

Kendisinin de biyolojik ebeveynleri olmasını hep istemişti ama dileğinin böyle bir kâbusa dönüşebileceğini hiç düşünmemişti.

“Evet” dedi taçlı kadın. “Hiçbir şey söylemeyecek misin? Haşmetimiz seni huşu içinde mi bıraktı?”

Pençe parmaklı yaratık küstahça homurdandı.

“Öyle olmalı” dedi adam. “Bütün bunlardan uzaklaştırıldığın için çok minnettar olacaksın, perilerle değiştirilen fani çocuk. Kalk. Hadi acele et.”

Wren “Nereye gidiyoruz?” diye sordu. Yeterince sıkı kavrarsa bu andan önceki hayatına tutunabilirmiş gibi korku içinde parmaklarını çarşafına sapladı.

“Periler Diyarı’na, kraliçe olacağın yere” dedi kadın, sesinde yatıştırıcı olması gereken bir hırlamayla. “Birin sana gelip ölümlü bir çocuk olmadığını, sihirle yaratıldığını söylediğini hiç hayal etmedin mi? İçler acısı zavallı hayatından kurtulup seçkin bir hayat yaşamanın hayalini kurmadın mı?”

Wren hayal ettiğini inkâr edemeyeceği için başıyla onayladı. Gözyaşları genzini yakıyordu. Yanlış yaptığı şey işte buydu. Kalbinin kötülüğü keşfedilmişti. “Duracağım” diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu adam.

“Bir daha böyle dileklerde bulunmayacağıma söz verirsem kalabilir miyim?” diye sordu sesi titreyerek. “Lütfen?”

Kadın Wren’in yanağına öyle sert bir tokat attı ki gök gürültüsüne benzer bir ses çıktı. Yanağı acıdı; gözyaşları gözlerini yakıyordu ama o kadar şaşkın ve öfkeliydi ki gözyaşları akılmıyordu. Daha önce hiç kimse ona vurmamıştı.

“Sen Suren’sin” dedi adam. “Ve biz de senin yaratıcılarıңыз. Babanla annen. Ben Lord Jarel’im, o da Leydi Nore. Bize eşlik edense fırtına cadısı Bogdana. Artık gerçek ismini bildiğine göre sana gerçek yüzünü göstereyim.”

Lord Jarel ona doğru uzandı ve kesmeye benzer bir hareket

yaptı. Şifonyerinin üstündeki aynaya yansıyan canavar benliği tam orada, yüzeyin hemen altında duruyordu; süt beyazı teninin yerini alan soluk mavi eti derisinin altına gömülü damarlarıyla aynı renkteydi. Dudaklarını araladığında köpekbalığınınki kadar keskin dişler gördü. Sadece gözleri aynı yosun yeşiliydi ve kocamandı ve dehşet içinde ona bakıyordu.

Benim adım Suren değil. Bu bir oyun. Bu ben değilim demek istedi. Ama bu sözleri düşünürken bile Suren'in kendi ismine ne kadar benzediğini fark etti. Suren. Ren. Wren. Bir çocuk isminin kısaltması.

Dönüşen çocuk.

"Kalk" dedi tırnakları bıçak kadar uzun olan iri yarı, ürkütücü yaratık. *Bogdana.* "Sen buraya ait değilsin."

Wren evdeki sesleri, ısıtıcının uğultusunu, uykusunda rüyadan rüyaya koştururken huzursuzca yeri eşeyen evin köpeğinin uzaktan gelen tırnak sesini dinledi. Bütün sesleri ezberlemeye çalıştı. Gözyaşları görüşünü bulandırırken, raflardaki kitap başlıklarından bebeklerinin cam gözlerine varana kadar odasındaki her şeyi hafızasına işledi.

Tilkisinin sentetik kürkünü son defa okşadı ve onu örtünün altında daha derine itti. Orada güvende olacaktı. Ürpererek yatağın üzerinden kaydı.

"Lütfen" dedi tekrar.

Lord Jarel'in yüzünün bir kenarında zalim bir gülümseme belirdi. "Ölümlüler seni artık istemiyor."

Wren başını iki yana salladı çünkü bu doğru olamazdı. Annesiyle babası onu *seviyordu*. Annesi sandviç ekmeklerinin kabuğunu kesiyor, burnunun ucuna bir öpücük kondurarak onu kıkırdatıyordu. Babası film izlerken ona sarılıyor, kanepede uyu-yakaldığında onu yatağına taşıyordu. Onu sevdiklerini biliyordu. Yine de Lord Jarel'in sesindeki kesinlik korkusunu büyütüyordu.

"Onlarla kalmanı istediklerini söylerlerse" dedi sesi ilk defa yumuşak çıkan Leydi Nore "o zaman kalabilirsin."

Wren kâbus görmüş gibi kalbi küt küt atarak anne babasının odasına koştu. Ayak sürüme sesi ve düzensiz nefes alıp verişleri onları uyandırdı. Babası doğruldu ve irkilerek bir kolunu, Wren'i görünce çığlık atan annesinin omzuna koruyucu bir şekilde attı.

Wren yatağın kenarına geçip battaniyeleri küçük yumruklarıyla iterek "Korkmayın" dedi. "Ben Wren'im. Bana bir şey yaptılar."

"Git buradan canavar!" diye bağırdı babası. Sesi öyle korkutucuydu ki Wren şifonyere doğru kaçtı. Babasının hiç böyle bağırdığını duymamıştı, hele ona asla.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Benim" dedi tekrar, sesi çatlayarak. "Sizin kızınızım. Beni seviyorsunuz."

Oda her zamanki gibi görünüyordu. Soluk bej rengi duvarlar. Beyaz yorgana yapılmış kahverengi köpek tüyleriyle dolu kraliçe boy yatak. Biri atmış da ıskalamış gibi sepetin yanında duran havlu. Fırın kokusu ve makyajı temizlemek için kullanılan bir kremin petrol kokusu. Ama bu, her şeyin korkunç hale geldiği dev aynası kâbusu versiyonuydu.

Altlarında köpek de havlayarak çaresizce onları uyardı.

"Ne bekliyorsunuz? Çıkartın bu şeyi buradan" diye homurdandı babası, onları değil de başka bir şey, insan otoritesi görüyormuş gibi Leydi Nore ve Lord Jarel'e bakarak.

Çıgıllıklara uyandığı belli olan Wren'in ablası gözlerini ovuşturarak koridora çıktı. Rebecca ona tabii ki yardım ederdi, okulda kimsenin ona zorbalık etmesine izin vermeyen, başka kimsenin kız kardeşine izin verilmezken onu fuara götüren Rebecca. Ama Wren'i görünce Rebecca da dehşet dolu bir çığlıkla yatağa atlayıp annesine sarıldı.

"Rebecca" diye fısıldadı Wren ama ablası yüzünü annesinin gelceğine iyice gömdü.

"Anne" dedi Wren yalvararak, gözyaşları sesini boğuyordu ama annesi ona bakmadı bile. Hıçkırıkça Wren'in omuzları sarılıyordu.

Wren onu kandırmaya çalışıyormuş gibi babası Rebecca'yı kendine çekerek "Bu bizim kızımız" dedi.

Rebecca da evlat edinilmişti. O da en az Wren kadar onlarındı.

Wren yatağa doğru sürünürken ağlamaktan kelimeler ağzından zar zor dökülüyordu. *Lütfen kalmama izin verin. İyi biri olacağım. Ne yaptysam özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim ama beni almalarına izin veremezsin. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim, seni seviyorum, lütfen anneciğim.*

Babası ayağını Wren'in boynuna bastırarak onu geri itmeye çalışırken Wren çılgına dönüşen sesiyle ona uzanmaya devam etti.

Küçük parmakları babasının baldırına dokunduğunda, babası omzuna bir tekme atarak onu yere düşürdü. Wren ağlayıp yalvararak, acıdan inleyerek geri çekildi.

"Yeter" diye homurdandı Bogdana. Wren'i kendine çekip uzun tırnaklarından birini yanağında nazikçe gezdirdi. "Gel çocuğum. Seni ben taşıyacağım."

"Hayır" dedi Wren, parmaklarını çarşafa geçirirken. "Hayır. Hayır. Hayır."

"İnsanların sana, bize ait olan sana şiddet kullanarak dokunması doğru değil" dedi Lord Jarel.

"Sadece biz can yakabiliriz" diye onayladı Leydi Nore. "Cezalandırmak bizim işimiz. Onların değil."

"Bu tavırlarından dolayı ölsünler mi?" Lord Jarel sordu ve Wren'in hıçkırık sesleri dışında oda sessizliğe gömüldü.

"Onları öldürelim mi Suren?" diye tekrar sordu, bu defa daha yüksek sesle. "İstersen köpeği içeri alıp aklını başından alarak onlara saldırmamasını ve boğazlarını ısırmasını sağlayabiliriz."

Bunu duyar duymaz Wren şaşkınlık ve öfkeyle ağlamayı kesti. "Hayır!" diye bağırdı. Kendini kontrol edemeyeceğini hissediyordu.

"O zaman dinle ve ağlamayı kes" dedi Lord Jarel. "Kendi isteğinle bizimle geleceksin, yoksa o yataktaki herkesi öldüreceğim. Önce çocuğu, sonra diğerlerini."

Rebecca korkudan hıçkırıldı. Wren'in insan ebeveynleri onu yeni bir dehşetle izliyordu.

“Gideceğim” dedi Wren sonunda ama hıçkırıklarına hâlâ engel olamıyordu. “Madem kimse beni sevmiyor gideceğim.”

Fırtına cadısı onu kaldırdı ve gittiler.

Wren iki yıl sonra bir devriye arabasının yanıp sönen ışıklarının altında otoyolun kenarında yürürken bulundu. Ayakkabılarının tabanı onlarla dans etmiş gibi yıpranmış, giysileri deniz tuzundan kaskatı kesilmişti ve bilekleriyle yanaklarının derisi yara izleriyle doluydu.

Memur ona ne olduğunu sorduğunda cevap vermedi ya da veremedi. Ona fazla yaklaşan herkese hırlıyor, onu yerleştirdikleri odada karyolanın altına saklanıyor ve onlarla gelen kadına evinin nerede olduğuna dair bir isim ya da adres vermeyi reddediyordu.

Gülümsemeleri canını acıtıyordu. Her şey canını acıtıyordu.

Arkalarını döndüklerinde, o gitmişti.

Kaçak bir kraliçe. Gönülsüz bir prens. Yıkıcı bir arayış.

Yılan Savaşı'nın üzerinden sekiz yıl geçti. Ancak kuzeyde, Dişler Sarayı'ndan Leydi Nore, Buz İğnesi Kalesi'ni geri aldı. Orada, emirlerini yerine getirecek ve intikamını alacak canavarlar yaratıyor.

Dişler Sarayı'nın küçük kraliçesi ve annesi üzerinde gücü olan tek kişi Suren, acımasız işkencelerden bıkip insanların dünyasına kaçtı. Ormanda vahşi bir şekilde, tek başına yaşıyor ve unutulduğuna inanıyordu. Ta ki Fırtına cadısı Bogdana Suren'i bir gece sokakta kovalayana kadar. Şimdi Suren'i, bir zamanlar evlenme sözü verdiği Elfhame'in vârisi Prens Oak'tan başkası kurtaramaz.

On yedi yaşına gelen Oak büyüleyici bir güzelliğe erişti. Onu kuzeye götürecek bir görevde ve Suren'den yardım istiyor. Ama Suren bu teklifi kabul ederse, bu, bir zamanlar tanıdığı çocuğa ve güvenemeyeceği bir prense karşı kalbini korumak ve arkasında bıraktığını düşündüğü tüm dehşetlerle yüzleşmek anlamına gelecek.

Fantastik edebiyatın en sevilen ve en çok okunan yazarlarından Holly Black'in iki kitaptan oluşan yeni serisinin ilkiyle entrika, ihanet ve tehlikeli arzularla dolu Elfhame'in büyüleyici dünyasına geri dönün.

Çeviren: Solina Silahlı

